

РЕШЕНИЕ

№ 2586

гр. София, 19.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 01.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **3227** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156-161 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба вх.№ 6500/24.02.2020г. по описа на АССГ от [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление –гр.С., [улица], вх.Б, ет.5, представлявано от управителя М. А. А. чрез адв.А. Т. –сътс съдебен адрес- [населено място], [улица] срещу Ревизионен акт№ Р-22221719004024-091-001/18.11.2019г., издаден от Р. Р. Б. – орган, възложил ревизията и Е. М. И. - Г.– ръководител на ревизията, изменен с Решение № 201/06.02.2020г. на Директора на Дирекция“ОДОП“ С. при ЦУ на НАП.

В жалбата се сочи, че ревизионния акт в оспорената му част е незаконосъобразен, тъй като фактурираните услуги за извършване на строително –монтажни дейности са получени от жалбоподателя и са по отношение на обекти, които са ползвани от последния под наем, а именно офис и гараж от 600 кв.м.. В тази връзка излага доводи, че изводите на органите по приходите, че не са налице реални доставки на услуги са необосновани и не кореспондират с представените доказателства. В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв.Ч., която поддържа жалбата и моли РА, в частта в която е изменен с решението на Директора на Д“ОДОП“-С. да бъде отменен. Претендира разноси по представен списък.

Ответникът – Директора на Дирекция ОДОП С. към ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Д. оспорва жалбата, намира, че в съдебното производство не са представени такива доказателства, въз основа на които да бъде

приета различна фактическа обстановка, напротив събраните доказателства изцяло подкрепят изводите на ревизиращия орган. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. - град, III отделение, 61 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният ревизионен акт е връчен електронно на 18.11.2019г. Жалбата до директора на ДОДОП С. при ЦУ на НАП е подадена на 02.12.2019г. /вх. № 53-06-11754 по описа на ТД –НАП С./. Решение № 201/06.02.2020г на Директора на ОДОП С. е връчено по електронен път на 10.02.2020г. Жалба с вх.№ 6500/ 24.12.2020г. по описа на АССГ е подадена на 24.02.2020г. т.е. в законния 14- дневен срок.

Във връзка с гореизложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна-участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване, а жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221719004024-020-001/27.06.2019 г., връчена на 05.07.2019 г., издадена от В. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., в качеството ѝ на заместник на Р. Р. Б., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. на основание Заповед №РД-842200-723/21.06.2018 г. на директора на ТД на НАП С. /лист 33 от том 1 от делото/, упълномощени със Заповед №РД-01-818/10.05.2019 г. на и. д. директор на ТД на НАП С. /лист 31,32 от том 1 от делото/ е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС за данъчен период от 01.12.2018 г. до 31.12.2018г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221719004024-092-001/25.10.2019г., връчен на 28.10.2019 г. Срещу ревизионния доклад не е подадено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията приключва с РА №Р-№Р-22221719004024-091-001 /18.11.2019 г.. издаден от Р. Р. Б. - орган, възложил ревизията и Е. М. И. - Г., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. РА е връчен на 18.11.2019 г. по електронен път. С издадения РА са установени задължения за внасяне в размер на 29 457,73 лв., в т. ч. за ДДС в размер да 27 156.76 лв. и за лихви в размер на 2 300.97 лв.

С Решение №201/06.02.2020г. на Директора на Д“ОДОП“ –С. е изменен ревизионният акт в оспорената част за данъчен период от 01.12.2018г. до 31.12.2018г. като установения с РА резултат за внасяне в размер на 27 161,22 лева са определени на ДДС за внасяне в размер на 18 904,46 лева ведно със съответните лихви.

Р. акт е издаден от компетентен орган в съответствие с изискванията на чл.119 ал.2 и чл.118 ал.2 от ДОПК и приетите по делото Заповед № РД-01-818/10.05.2019г. на и.д.Директора на ТД –НАП С., с която са определени служителите, които да изпълняват функции на компетентен орган по чл.112 л.2, т.1 и чл.119 ал.2 от ДОПК. Представена е и Заповед № РД-842200-723/2106.2018г.на Директора на ТД на НАП-С., с която е наредено В. А. В. /орган възложил ревизията/ за времето от 25.06.2018г. до 29.06.2018г. да изпълнява задълженията на Р. Р. Б.- на длъжност

началник-сектор „Ревизии“, отдел „Ревизии“, дирекция „Контрол“ в ТД на НАП –С.. Решение № 201/06.02.2020г. също е издадено от компетентен орган при условията на заместване – а именно от зам. директора на дирекция „ОДОП“ – С., оправомощена съгласно Заповед № 930/ 20.11.2017г. на изпълнителния директор на НАП на изпълнителния директор на НАП. Представена е и Заповед № 202/29.01.2020г. на Главния секретар на НАП, с която изпълнителният директор на НАП е командирован за времето от 05.02.2020г. до 07.02.2020г.

От това следва изводът, че ЗВР, РА и РД, както и Решението на Директора на Д„ОДОП“-С. са издадени от компетентен за целта орган на приходната администрация, както и че ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи и при спазване на процесуалните правила за извършването на ревизията. Спазен е и срокът за издаване на РА и на РД.

Липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения- такива, които съществено са ограничили процесуалното право на защита на засегнатото лице в хода на ревизионното производство, актът е съобразен със закона, издаден е в съответната форма и съдържа необходимите реквизити. Ревизиращият екип е изследвал всички факти и обстоятелства, които са от значение за доказване на реалността на предоставената услуга, както и обективната възможност на доставчика да я извърши. Подробно са анализирани всички представени от жалбоподателя писмени доказателства, включително, такъв анализ е извършен и от решаващия орган.

В хода на съдебното производство са представени от ответника и писмени доказателства за наличие на валиден електронен подпис по смисъла на чл.24 от ЗЕДЕП, въз основа на които се установява, че към датата на възлагане на ревизията, както и към датата на издаване на ревизионния акт, издателите на ревизионния акт са притежавали валиден електронен подпис, което свидетелства за валидно издадени електронни документи- ЗВР, РД и РА.

Дейността на дружеството през ревизирания период е свързана с международен автомобилен превоз на товари. Издаден е лиценз за международен автомобилен превоз на товари от Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията, валиден до 06.12.2026 г. [фирма] не притежава недвижими имоти, извършва дейността от нает офис в [населено място], [улица]. вх. Б, ет. 5. В РД е отразено, че съгласно данните в ИС на НАП дружеството не притежава движимо имущество. С представена справка Л за наличните МПС е декларирано притежаването на превозно средство Ф. И. 75 Е 15, рег. [рег.номер на МПС] . двигател №746447, рама №8VCA75A1002351473. В РД е отразено, че салдото на сч. сметка 205 към 31.12.2018 г. е дебитно в размер на 208,00 лв. Отразени са и стопански инвентар и компютърна техника на стойност 5 767,00 лв. По трудови правоотношения през ревизирания период са били наети шофьор на товарен автомобил и управител транспорт.

Предмет на спора са допълнително установени задължения по ЗДДС, поради отказано право на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС за ревизирания период в общ размер на 18 900 лева , ведно със съответните лихви по фактури, издадени от [фирма].

По делото няма спор от фактическа страна, а това се установява и от представената от ответника административна преписка по издадения РА, че жалбоподателят е регистриран по ЗДДС, вкл. и за периода на ревизията, който има право след извършена облагаема доставка, да му бъде приспаднат данъчен кредит, тъй като извършва независима икономическа дейност на територията на България, без

значение от целите и резултатите от тази дейност. Безспорно е установено също така и че доставчика „ [фирма], с който жалбоподателят е сключил договори за доставки по процесните фактури, също е данъчно регистрирано лице по ЗДДС.

В хода на ревизията е извършена насрещна проверка на [фирма], като е връчено ИПДПОЗЛ, с което е изискано да бъдат представени всички документи и доказателства, обуславящи реалност на доставките по фактурите, издадени през м. 12.2018 г. на [фирма]. В отговор са представени копия на 17 фактури с данъчна основа в общ размер на 94 500,01 лв. и ДДС в общ размер на 18 900,00 лв. с предмет на доставките СМР и ВиК инсталация в офис от 100 кв. м., находящ се в [населено място], [улица], СМР на гараж от 600 кв.м. както и на гаражна площ, находяща се в [населено място], [улица], ремонт скоростна кутия на МПС И. товарен - сваляне и качване, смяна зъбни колела и валове, ремонт на ГНП на МПС И. товарен - сваляне и качване. Представени са и фискални бонове, договори за извършване на СМР и протоколи обр. 19 към тях, както и оборотна ведомост, главна книга и граждански договори, сключени на 01.11.2018 г. с В. А. Г., С. П. Р., Т. В. Г. и Р. А. Р.. За тези физически лица е констатирано, че не са подали ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2018г., както и че [фирма] не е подало справки за изплатени възнаграждения по чл. 73 от ЗДДФЛ. Не е подало и ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2018г.

За така представените документи е посочено, че са получени по пощата, и са подписани от лице, за което няма данни за идентификация и представителна власт по отношение на дружеството. Поради това е прието, че не може да установи, дали тези документи са част от счетоводството от [фирма]. Направен е извод, че по отношение на тези документи не е приложима разпоредбата на чл. 54, ал. 3 от ДОПК.

В допълнение е констатирано, че [фирма] е deregистрирано по ЗДДС, считано от 26.02.2019 г. на основание чл. 176 от ЗДДС. Същото е със задължения към РБ в особено големи размери и не е декларирало, че разполага с наети лица по трудови правоотношения. [фирма] не разполага с търговски обекти. По отношение на фискалните бонове е констатирано, че в информационния масив на НАП липсват данни за регистрирано ФУ от [фирма]. Процесните фактури са отразени в дневника за продажби за съответния период.

Жалбоподателят [фирма] в хода на административното производство е посочил, че една част от процесните СМР са извършени на наетите от него обекти, а именно гаражна площ, находяща се в [населено място]. [улица] наемодател И. С. Я. съгласно договор от 09.11.2016 г., и офис, находящ се в [населено място]. [улица], вх. „Б“, ет. 5. нает от М. А. А., собственик и управител на ревизираното дружество, с договор от 01.09.2016 г.

Представен е договор за наем на гараж от 09.11.2016г., сключен с И. С. Я., в качеството на наемодател, съгласно който последният предоставя на дружеството гаражна площ, находяща се в [населено място]. [улица]. От проверката в информационната система на НАП е констатирано, че на името на И. С. Я. няма учредени вещни права върху горесцитирания недвижим имот. Извършена е проверка на посочения адрес - [населено място]. [улица], при което е установено, че там няма гараж и съдове за съхранение на горива, което е удостоверено с Протокол №1596008/07.10.2019г./лист 74том 1 от делото/ На адреса се намират две едноетажни жилищни сгради и И. С. Я. не е познат на живущите на този адрес. В резултат е прието, че ревизираното лице не е разполагало с резервоари или други сертифицирани съдове за съхранение на горива, нито с обект - гараж, на който да бъдат извършени

фактурираните ремонти, както това е отразено в издадените фактури и в протоколите обр. 19 към тях. Пред решаващия орган, жалбоподателят е представил декларация от М. А. А., в качеството ѝ на управител на дружеството-жалбоподател, според която приходните органи са посетили адрес, който не отговаря на адреса по договора за наем с И. С. Я.. Видно от Протокол №1596008/07.10.2019 г., е посетен посочения в договора за наем адрес, а именно: [населено място], [улица]. Допълнително с вх. №23-22-2252#1/14.01.2020 г. е представен друг договор от 09. 11.2016г. за наем на гаражна площ, находяща се в [населено място], [улица], според който наемодател на гаража на [улица] М. А., а не И. Я.. При извършена проверка в информационния масив е установено, че И. С. Я. не разполага с недвижимия имот, за да го отдаде под наем. Самият гараж не е открит като действително съществуващ при извършената проверка на място, поради което не е възможно да е бил обект на документираните и фактурирани СМР.

Относно договора за наем на офис сключен с М. А. в качеството ѝ на наемодател, в хода на ревизията е установено, че направените от наемателя ремонти и подобрения са за сметка на наемодателя и в същото време представляват наемната цена на имота. Отделно размер на наемната цена не е определен. Не е определена и стойност на ремонтите и подобренията, които ще бъдат извършени, нито има срок за това. Съгласно чл.8, ал. 2 от договора е предвидено, че след изтичане срока на договора, всички трайно прикрепени към наеманото помещение подобрения остават в полза на наемодателя. Пред решаващия орган, допълнително с вх. №23-22-2252#1/14.01.2020 г. са представени нот. акт №43/17.12.2015 г. за придобития от М. А. А. недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица], вх. „Б“, ет. 5

По отношение на недвижимия имот, нает от М. А. А.. пред решаващия орган е представено копие на нотариален акт №43/1 7. 12.201 5 г. за придобиването му от нея. В т. 3/1 на договора за наем е посочено, че направените по имота ремонти и подобрения са за сметка на наемодателя и представляват наемната цена на имота. Същите не са предварително определени по вид, обхват и стойност. Няма срок за извършването им. Следователно в случая не може да се приеме, че представеният договор за наем е възмезден, защото липсва съгласие по отношение на наемната цена или начина на определянето ѝ, липсва задължение на наемателя за извършване на определени ремонти, а само е допусната възможността за такива. Поради това договорът следва да се определи като заем за послужване. Дружеството не е издавало фактури на наемодателя за извършени подобрения на наетия офис. М. А. А. не е подала ГДД за 20 1 8 г., т.е. не са декларирани получени доходи от наем от страна на [фирма], включително и непарични. Описаните обстоятелства са в подкрепа на извода на органа на приходите за липса на реално извършени СМР в обекта, документиран с фактури на [фирма]. В съдебното производство допълнително е представен анекс, сключен на 10.09.2016г. към договор за наем от 01.09.2016г./ лист 366 том 2 от делото/, съгласно който е определена наемна цена от 800 лева, като уговорените в договора ремонтни дейности, следва да бъдат определени по вид и количество с количествено –стойностна сметка. Представена е и молба от [фирма] да М. А., в която са посочени предстоящите СМР и писмен отговор на молбата от М.А., с който е предоставила съгласието си за извършване на СМР.

По делото е прието заключение по допуснатата до изслушване съдебно –счетоводна експертиза, въз основа на което се установява, че всички фактури,

издадени от [фирма] са вписани в дневниците за покупки за месец 12.2018г. към СД на жалбоподателя. Издадените фактури, отговарят на изискванията на чл.114 от ЗДДС. Има и издадени фискални касови бонове за плащания в брой от жалбоподателя, като част от фискалните бонове са с дати от м.01.2019г. и неправилно са осчетоводени за м.12.2018г. По отношение на документите за приемане /предаване със записан предмет „СМР ОФИС 100 кв.м“ има съществени различия със съответните фактури

-по фактура № 224/01.12.2018г. е записан предмет СМР офис 100 кв.м.-изграждане на ел.инсталация, докато в приемо –предавателния протокол е посочено „измазване на под и шпакловане на стени“

По фактура № 229/03.12.2018г. е записано дата на данъчното събитие 03.12.2018г., а протоколът е от 05.12.2018г.

По фактура № 225/14.12.2018г. е отбелязано 1 брой /втора позиция/, а предметът по същата позиция в протокола е „250 кв.м.“

По фактура № 310/28.12.2018г. е записано количество „1 брой“, а в съответния протокол „280 кв.м.“

Съдът цени заключението на вещото лице, като обективно изготвено въз основа на всички доказателства по делото. Заключението не е оспорено от страните.

По делото е прието и заключение по допуснатата до изслушване съдебно –техническа експертиза. Същото е изготвено след посещение на място в офиса, находящ се в [населено място], [улица] на адрес - [населено място], [улица]. Вещото лице е пояснило в съдебно заседание, че на адрес на [улица] няма гараж /така както е посочено и в двата представени договори за наем, в които са посочени различни наемодатели/, тъйъв има на адрес [улица]. Установено е, че видовете количества СМР по представените количествено –стойностни сметки не са реализирани в пълен обем. Съгласно документацията реализираните строително –ремонтни работи са приети от жалбоподателя. Към експертното заключение са представени таблици, в които изчерпателно е посочено, какви видове строително –ремонтни работи са реализирани и са установени на място и в какво количество. Установените на място от вещото лице, съществено се различават по обем от тези, посочени в писмените доказателства представени от жалбоподателя, а някои от посечените от жалбоподателя, изобщо не са извършени, за гаражното помещение, находящо се на бул.“Св.К. О. № 63/. Така например направа на изкоп, основи на ограда, полагане на армировачна стомана, направа на куфраж, полагане на бетонни смеси, вкл.вибриране. Вещото лице в съдебно заседание, поясни, че ограда изобщо липсва- Не може да бъде установено и времето, през което са извършени строителните и ремонтни дейности. Като тези, които вещото лице е констатирало, че са извършени, като количество и стойност са по –малко, отколкото отразените в количествено-стойностните сметки, представени по делото.

В последното съдебно заседание, проведено на 01.04.2021г. процесуалният представител на жалбоподателя е представил анекс към договор за наем от

09.11.2016г. сключен с И. С. Я., съгласно който на жалбоподателя е предоставен за ползване под наем, гараж с площ от 600 кв.м., находящ се в [населено място], [улица].

Анализирайки писмените доказателства и заключенията на ССЧЕ и СТЕ, съдът намира че изводите на ревизиращия екип и решаващия орган, относно липса на извършени доставки на услуги са законосъобразни и обосновани. Не се доказва фактурираните услуги да са вложени, именно в наетите от жалбоподателя имоти. Декларираните фактури от жалбоподателя, са по доставки, които не са извършвани изобщо, а не само между страните, сочени като доставчик и получател по фактурата.

По съществуто на спора следва да се има предвид, че механизмът на ДДС поставя като условие за възникване на правото на данъчен кредит установяване наличието на реална доставка по смисъла на чл.6, чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗДДС като на датата на възникване на данъчното събитие по смисъла на чл.25, ал.1 ЗДДС възниква задължение за регистрираното лице да начисли данък и съответно свързаното с това право на получателя да ползва данъчен кредит. Жалбоподателят, който е ревизирано лице, което твърди, че в негова полза е възникнало субективното материално право за приспадане на данъчен кредит, следва да установи по несъмнен начин реалността на доставките. За обосноваване на доставка на услуга, най-общо е необходимо да са налице доказателства, удостоверяващи възможността на доставчика да изпълни предмета на договора, осъществяването на фактическите действия, в които се изразява договорената услуга и простирането на резултата от получателя по доставката. За нуждите на облагането по ЗДДС понятието услуга е дефинирано с разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗДДС. Видно от цитираната правна норма, доставка на услуга е всяко извършване на услуга. При доставките на услуги е относимо изследване, дали при възлагане на услугата, страните са договорили по конкретен начин вида, количеството, качеството, единичната и общата цена на услугата и какви отделни компоненти формират договорената цена, защото единствено при индивидуализиране в достатъчна степен на възложената услуга може да се направи извод за наличие на реални търговски отношения с конкретен предмет и реално уговорени насрещни престации. Конкретният предмет е гаранция и за конкретно приемане на резултата от изпълнение на услугата. / В този смисъл т.37 от Решение от 27.03.2014г. С-151/13 Le R. d'Or и т.40 от Решение на С. от 20.06.2013г. по дело С-653/2011/.

Съгласно чл.68 ал. 1 т. 1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки и услуги по облагаема доставка. От съдържанието на разпоредбата се налага извод, че стоките и услугите трябва да са фактически получени, за да може тази сума на данъка да бъде приспаданата. В тази връзка ревизиращите органи правилно са изследвали реалността на доставката и са извършили всички възможни процесуални действия по ДОПК с цел събиране на максимален обем доказателства.

Правото на приспадане на данъчен кредит представлява сложен фактически състав, който включва и начисляването на ДДС по издадените от доставчика на получателя фактури, за което по делото не се спори, че е изпълнено. Липсата обаче на реално осъществена доставка, дори да са изпълнени всички останали законови изисквания, никога не води до възникване на правото на приспадане на данъчен кредит. Услугата подлежи на данъчно облагане само ако между доставчика и получателя съществува реално правоотношение, в рамките на което са разменени конкретни взаимни престации, като полученото от доставчика възнаграждение представлява действителната равностойност на услугата, предоставена на получателя. Следва да се прецени резултатът, който е предаден, съответства ли на възложеното, какви трудови и материални ресурси са ползвани от доставчика и направените във връзка с тях разходи /т. 40 от Решение от 20 юни 2013 г. по дело С-653/11 г., /.

В конкретния случай е установено, че [фирма] не разполага с персонал, нает по трудови правоотношения. Представени са 4 /четири/ граждански договора с физически лица, които основателно не са кредитирани от ревизиращия екип, поради обстоятелството, че последните не са подали ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ, в които да декларират получен доход от извънтрудови правоотношения. Такава информация не е подадена и от платеща на дохода по реда на чл. 73 от ЗДДФЛ. Също така не са представени доказателства за предмета на извършените услуги от съответните физически лица, за мястото, където същите би следвало да са упражнили трудовата дейност, за вида на ремонтираните МПС, както и доказателства за получено възнаграждение. Предвид гореизложеното обоснован е извода на органите по приходите и решаващия орган, че доставчикът не е разполагал с необходимия кадрови ресурс за осъществяване на фактурираните услуги. Освен това нито от ревизираното лице, нито от доставчика са ангажирани доказателства за вложените материали, като част от предмета на доставка по фактурите за ремонтните дейности.

В случая, според настоящият съдебен състав не може да се докаже, че жалбоподателят е ползвал под наем гараж, находящ се на адрес [населено място], [улица], на който адрес реално е установено от вещото лице, че съществува гараж – автосервиз. За факта на съществуване на наемното правоотношение са представени два различни договора с адрес, който не съответства на местонахождението на гаража. Представеният анекс в последното по делото съдебно заседание, в който фигурира вече друг адрес – [населено място], [улица], съдът не кредитира като годно доказателство. От една страна същият е представен едва в съдебното производство, а от друга има съществени различия с описания обект отдаден под наем. В представените два договора за наем е посочено, че се отдава под наем- гаражна площ, която не е индивидуализирана съгласно документ за собственост и не става ясно, дали същата представлява площ, която на адреса на № 62 не съществува, защото на този адрес се намират постройки или става въпрос за гараж като постройка, която съществува, но на адреса на № 63. Не са представени

доказателства наемодателят И. С. Я. в какво качество отдава под наем недвижимия имот. Всички тези обстоятелства, налагат изводът че представеният анекс е антидатиран частен документ, създаден за нуждите на настоящото производство. При извършена проверка от органите по приходите е установено, че И. С. Я. не разполага с недвижимия имот, за да го отдаде под наем. Самият гараж не е открит като действително съществуващ при извършената проверка на място / касетелно адресът на № 62/, поради което не е възможно да е бил обект на документирани и фактурирани СМР.

Липсват документи, доказващи извършени разплащания между страните, както стана ясно, доставчика няма регистрирано фискално касово устройство, поради което представените фискални касови бонове за извършени плащания не са издадени от доставчика.

Няма доказателства за мястото на изпълнение на доставките, за датата на извършването им, за използваните активи, доколкото съгласно отразеното в договорите, фактурите и протоколите обр. 19, материалите се осигуряват от изпълнителя и това е част от предмета на доставката. В РА е посочено, че не са представени доказателства за чия сметка са били материалите, вложени в извършените услуги, нито документи, удостоверяващи начина на калкулиране на цената им и нейните елементи -материали, труд, както и че липсват доказателства и документи, доказващи използваните активи за извършване на услугите.

Отделно от това е прието, че не се доказва фактурираните услуги да са вложени именно в наетите от ревизираното лице имоти. Направен е извод, че процесните доставки не са извършени от [фирма].

По отношение на недвижимия имот, нает от жалбоподателя от физическото лице М. А. А., следва да се отбележи, че дружеството не е издавало фактури на наемодателя за извършени подобрения на наетия офис, поради което следва да се приеме, че извършените СМР, не са били за сметка на наема на офиса.

М. А. А. не е подала ГДД за 20 1 8 г., т.е. не са декларирани получени доходи от наем от страна на [фирма], включително и непарични. Описаните обстоятелства са в подкрепа на извода на органа на приходите за липса на реално извършени СМР в обекта, документирани с фактури на [фирма].

Съдът не кредитира и не цени като годно доказателство представеният в съдебното производство анекс от 10.09.2016г. /лист 366 от том 1 от делото/, към договора за наем от 01.09.2016г., с който е определена наемна цена на офиса, находящ се в [населено място], [улица], вх.Б, в размер на 800 лева, поради късното му представяне в съдебното производство, едва след като решаващият орган е посочил, че в представения договор липсва наемна цена и не е определена стойност на ремонтите и подобренията, както и обстоятелството, че „Р. транс ленд“ не е издавало фактури за продажби с предмет СМР.

След като не са събрани годни доказателства, че реално не са осъществени доставки по процесните фактури между жалбоподателя и цитирания доставчик, съдът приема, че не са налице основанията по чл. 68, ал. 1, т. 1 и

чл. 69, ал. 1. т. 1 във вр. с чл. 9 от ЗДДС за възникване и упражняване на претендираното право на данъчен кредит. При условие, че е издадена фактура и е начислен данък, без да е налице фактически извършена стопанска операция от съответния доставчик, няма основание за ползване на право на данъчен кредит, предвид разпоредбата на чл. 68, ал. 1. т. 1 от ЗДДС.

Съдът при изложените по –горе мотиви, приема, че ревизионният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при липса на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и при съответствие с материално –правните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на делото разноски се дължат на ответника, които са своевременно поискани на основание чл.161 ал. 1 от ДОПК.

Съгласно чл.8 ал.1 т.4 от Наредба № 1 /2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения следва да бъде присъдено възнаграждение за юрисконсулт в размер на 1145,65 лв.

Водим от горното и на основание чл.160 ал.1, пр.1 и пр.4 от ДОПК, Административен съд София град, III-то отделение, 61 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление –гр.С., [улица], вх.Б, ет.5, представлявано от управителя М. А. А. срещу Ревизионен акт № Р-22221719004024-091-001/18.11.2019г., издаден от Р. Р. Б. – орган, възложил ревизията и Е. М. И. - Г.– ръководител на ревизията, изменен с Решение № 201/06.02.2020г. на Директора на Дирекция“ОДОП“ С. при ЦУ на НАП, с което за данъчния период 01.12.2018г. е определен ДДС за внасяне в размер на 18 904,46 лв. и съответните законни лихви в размер на 1617,47 лева

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление –гр.С., [улица], вх.Б, ет.5 да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП сумата от 1145,65 лева /хиляда сто четиридесет и пет лева и шестдесет и пет стотинки/ разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14- дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ:

